

**Maria-Margareta
Băbeanu Moldoveanu**

ALUCA

SOȚIA TENORULUI

Tracus Arte

MARIA MARGARETA BĂBEANU MOLDOVEANU

Aluca

Sotia Tenorului

Ediția a II-a

Vasile și Aluca, proaspăt căsătoriți

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
CAPITOLUL I: O COPILĂRIE DE VIS	11
<i>Când privesc în urma mea</i>	13
<i>O copilărie minunată</i>	21
<i>Lupii</i>	26
<i>Exproprierea</i>	29
CAPITOLUL II: MIZERIA ESTULUI	33
<i>Pivnița din București</i>	35
<i>Vacanțele la tatăl meu</i>	39
<i>Debutul meu în dans</i>	41
<i>Plimbare prin zăpadă</i>	48
CAPITOLUL III: ANII DE DRAGOSTE ȘI ANII BLESTEMAȚI	61
<i>Tristețe și speranță</i>	63
<i>Tatăl meu (1968)</i>	71
<i>Teroare și angoasă la Operă</i>	73
CAPITOLUL IV: FERICIREA DIN OCCIDENT	79
<i>Fuga în Vest: miracolul</i>	81
<i>Cariera lui Vasile în Occident</i>	85
<i>Tenorul, între America și Europa</i>	104
<i>Metropolitan Opera din New York</i>	110
<i>Principatul Monaco</i>	115
<i>Neîncetatele călătorii în jurul lumii</i>	121
<i>Sfârșitul contractului cu Met</i>	140
<i>Coborârea în infern</i>	144
<i>Marile iluzii pierdute</i>	150
CAPITOLUL V: UMBRE ȘI LUMINI	155
<i>Separarea</i>	157
<i>Viața de după</i>	159
<i>Regrete</i>	160
<i>Nick-Riccardo Grey</i>	162
<i>Jay și Nicusor sau Abel și Cain</i>	163
EPILOG	167
<i>Frământări metafizice</i>	169
<i>Nostalgie</i>	170
REPERE CRITICE Extrase din presă	175
<i>ITINERARIU</i>	177
<i>DISCOGRAFIE</i>	193
<i>REPERTORIU CONCERT ȘI OPERĂ</i>	195
<i>INDEX DE FOTOGRAFII</i>	199

CAPITOLUL I: O COPILĂRIE DE VIS

Într-o zi frumoasă de primăvară, când soarele strălucea în cerul albastru, o familie de copii se juca în curtea din spatele casei. Era un grup divers de copii, fiecare cu propriile sale talente și pasiuni. În mijlocul grupului se afla un băiețel cu ochii albi și părul roșu, care era cunoscut de toți ca fiind copilul cu probleme de vedere. El se juca cu o pălărie de pălărie, un joc pe care îl învățase de la un bătrân din sat. În timp ce se juca, el se concentra asupra mișcărilor și sunetelor din jurul său, încercând să înțeleagă lumea din jurul său prin simțurile sale. Alături de el se jucau și o fată cu părul negru și ochii albaștri, un băiețel cu părul negru și ochii albaștri, și o fată cu părul roșu și ochii albaștri. Ei se jucau și cântău cântece populare din satul lor. Într-o zi, când se jucau în curtea din spatele casei, au văzut un bătrân care se apropia de ei. Bătrânul avea o barbă albă și ochii albaștri. El se apropia de ei și le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare. Bătrânul le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare. Bătrânul le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare.

Într-o zi frumoasă de primăvară, când soarele strălucea în cerul albastru, o familie de copii se juca în curtea din spatele casei. Era un grup divers de copii, fiecare cu propriile sale talente și pasiuni. În mijlocul grupului se afla un băiețel cu ochii albi și părul roșu, care era cunoscut de toți ca fiind copilul cu probleme de vedere. El se juca cu o pălărie de pălărie, un joc pe care îl învățase de la un bătrân din sat. În timp ce se juca, el se concentra asupra mișcărilor și sunetelor din jurul său, încercând să înțeleagă lumea din jurul său prin simțurile sale. Alături de el se jucau și o fată cu părul negru și ochii albaștri, un băiețel cu părul negru și ochii albaștri, și o fată cu părul roșu și ochii albaștri. Ei se jucau și cântău cântece populare din satul lor. Într-o zi, când se jucau în curtea din spatele casei, au văzut un bătrân care se apropia de ei. Bătrânul avea o barbă albă și ochii albaștri. El se apropia de ei și le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare. Bătrânul le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare. Bătrânul le zise: "Bună ziua, copii! Ce vă place să faceți?" Ei îi răspundeau că se joacă cu pălărie și cântău cântece populare.

Când privesc în urma mea

Astăzi, atunci când privesc în urmă, am impresia că am trăit nu una, ci zece vieți, fiecare perioadă având intensitatea ei fără pereche. Mi se pare că am trăit tot ce se poate trăi într-o existență: sărăcia și bogăția, deznădejdea cea mai profundă și fericirea absolută, succesul și eșecul. Dacă l-aș fi întâlnit pe Emil Cioran, marele filosof român, moralistul unui pesimism plin de umor, cred că am fi ajuns împreună la concluzia că este necesar să trăim cu aceeași intensitate atât bucuria cât și durerea, să luăm viața în piept și s-o trăim din plin. Și, de ce nu, poate că Cioran și-ar fi lăsat deoparte puțin din misoginismul său.

Cu toate acestea, dintre toate capitolele poveștii mele atât de intense și emoționante, copilăria este cea de care îmi aduc aminte cu cea mai mare bucurie. Am trăit ca într-un vis, uneori magnific, alteori ca un coșmar. Copilăria mea a fost pe rând marcată de cel mai puternic tragism, alături de cea mai intensă fericire. Cu ea începe cea mai frumoasă pagină a vieții mele.

Îmi amintesc de acele peisaje magnifice din Poiana - adevărate surse de emoții estetice, de apa vie stropind malurile râurilor și curgând în cascade repezi, de frumusețea heleșteielor și lacurilor, de pădurile minunate în care mișunau animale sălbatice, de câmpiile verzi aflate nu departe de munți și de arborii fructiferi, de acea viață simplă și apropiată de natură de pe domeniul tatălui meu, al cărui simplu nume îmi aduce în fața ochilor, chiar și astăzi, vegetația, plantele, ierburile aromatice, florile - precum trandafirul de Cozia sau mica gladiolă de munte cu arome tulburătoare. Îmbătățită de parfumul copacilor înfloriți, galopam pe calul meu alături de tata, cuprinsă de o bucurie imensă. Mă contopeam cu fiecare element al naturii din jurul meu. Deveneam totuna cu fiecare anotimp, respirând aromele primăverii, alergând în picioarele goale vara, dansând prin ploile toamnelor și tăvălindu-mă prin

Respect pentru oameni și cărți

zăpadă până când simțeam frigul până la oase în iernile atât de aspre din România.

Într-o profundă armonie cu natura și cerul, între pământ și apă, soare și lună, printre animalele din jur, mă simțeam incredibil de liberă și ușoară, precum o zână a pădurii, și n-aș fi vrut ca această poveste ce-mi legăna zilele să se sfârșească vreodată.

Situația politică m-a smuls din acest loc pe care l-am iubit nespus și pe care îl iubesc și acum. Și nu sper decât că viitorul va face ca, într-o zi, să mă pot întoarce în locurile copilăriei și să retrăiesc emoțiile de altădată. Care vor fi probabil diferite, deoarece între timp s-a scurs o jumătate de secol.

Tatălui meu îi plăcea să urce pe cal și să străbată în galop proprietățile lui pentru a se întâlni cu oamenii. Îi plăcea să stea de vorbă cu ei. Înalt, subțire și puternic, generos, bun, cu inima deschisă, îi ajuta necondiționat pe cei săraci. Corect, vertical și autoritar atunci când trebuia, împărțea dreptatea și era respectat pentru asta. Toată lumea îl adora. Era un adevărat Domnitor. Viața era atât de frumoasă în cel mai frumos dintre regate!

Nicolae Tache Băbeanu, tatăl meu, a trăit în timpul domniei lui Carol I, apoi a regelui Ferdinand, bunicul lui Mihai I, actualul rege al României. Descendent al mării familii regale Hohenzollern-Sigmaringen, Carol I a urcat pe tron în 1866, perioadă în care principatele române au hotărât să-și declare independența sub stindardul acestei mari familii, sperând ca, în buna tradiție a originilor germane străvechi, Carol I să imprime un elan proaspăt viitorului României.

Tata s-a născut într-o familie aristocratică din România la 5 decembrie 1894, fiind cel mai mic dintre cei cinci frați. Familia tatălui meu, boieri, proprietari bogați de terenuri, au avut încă din anul 1400 legături strânse la curtea domnească a Țării Românești. Unul dintre strămoșii săi, ilustrul boier Hîrgot, strămoș pe linia bunicii mele dinspre mamă, a fost „paharnic“ la curtea domnitorului Radu cel Frumos. El era cel care gusta vinul înainte ca suveranul să-și înmoaie buzele în licoare. Boierul Hîrgot a dobândit dreptul de a semna și unele acte în locul domnitorului, în absența acestuia. Era un titlu onorific acordat numai boierilor credincioși domnitorului.

Neamul Băbeanu (nume pe care îl port și eu după tată), format din militari, bancheri, prefecți și primari din regiunea Mehedinți, au lăsat în urmă multe construcții magnifice în toată România. Povestea acestor nobili, ctitori de biserici și școli, este exemplară. Unii dintre ei

Respect pentru oameni și cărți

au făcut studii în străinătate, în special în Franța. Alexandru Băbeanu, unchiul meu, revenit în România după studiile universitare de la Paris, a finanțat lucrările pentru edificarea unui sistem de canalizare pe proprietățile sale din Turnu Severin, sistem care le-a adus și țăranilor din zonă apă în sat. Acest sistem este în stare de funcțiune și astăzi.

După ce a absolvit Academia Militară, tatăl meu a fost numit maior de artilerie. Nu exista pentru mine un om mai frumos și mai elegant ca el. Era un om de calitate, de o mare frumusețe fizică, rafinat, spiritual. Cu statura lui impozantă și ținuta sa mândră, emana un farmec aparte, fascinând orice femeie din anturajul lui. Avea trăsături nobile și frumoase, fin definite, frunte înaltă, baudelairiană, ochii migdalați, vii și inteligenți, străbătuți de o umbră de melancolie, nas acvilin, o mustață delicată deasupra gurii suave și romantice, care-i dădea un aer seducător atunci când zâmbea, sunetul dulce al glasului său angelic, ce rostea numai cuvinte politicoase, pline de haz și de înțeles. Tenul ușor cafeniu și roșeața din pomeții obrazilor îl făcea și mai irezistibil. Un vrăjitor al femeilor, acestea îl alintau „Ciocolată“. Era delicios, îmi spuneau mătușile mele mai în vârstă, dezamăgite că nu au putut niciodată să-i cadă în brațe. Era Rudolph Valentino al lor. Nici măcar Elvira Popescu nu i-a putut rezista farmecului său devastator, la fel ca și alte dive sau actrițe mai mult sau mai puțin celebre care au avut bucuria să-l întâlnească... și care îi vor stârni ulterior mamei mele o gelozie puternică.

La douăzeci de ani, în timpul Primului Război Mondial, el a luptat vitejește împotriva germanilor la Mărășești, Oituz și Târgu-Ocna. Câțiva ani mai târziu, la sfârșitul anilor douăzeci, a demisionat din armată, neputându-se acomoda cu extremismul în creștere din România pe fondul crizei economice. Apoi, fiind un regalist fervent, loial regelui său, nu a putut să suporte ideea abdicării, în 1930, a Regelui Mihai în favoarea tatălui său, Carol al II-lea, un om cu o viață desfrânată și un caracter capricios, care a aruncat țara în haos prin aducerea la putere a celui mai agresiv partid de extremă dreaptă din România. Dar, dezamăgit și demisionar, în ciuda revenirii la tron a Regelui Mihai în 1940 - în cel mai prost moment din istoria Europei, el s-a retras pe domeniul său din Poiana-Cozia, unde a început să lucreze terenurile forestiere și agricole. În timpul acestor vremuri tulburi pentru România, s-a căsătorit în secret cu o femeie extrem de bogată, de care s-a despărțit destul de repede. Nu s-a vorbit niciodată de acest subiect în familie, deoarece mama mea era extrem de geloasă. Ea i-a cerut

Respect pentru artiștii din țara noastră

tatălui meu, imediat ce s-a stabilit la Poiana și pe bună dreptate, ca să îndepărteze din salon portretul primei lui soții.

Mama mea a avut o copilărie fericită în Polonia sa natală, țară care trecea printr-o situație economică dificilă. A crescut într-un mic orașel din Silezia, regiune bogată din punct de vedere cultural și industrial și care-și căuta permanent o identitate națională. Silezia a fost, timp de secole, când austriacă sub dominația habsburgică, când prusacă sub Bismarck, uneori germană, apoi poloneză. Aceasta a fost, cu siguranță, unul dintre motivele pentru care mama a avut o pasiune pentru învățarea limbilor străine, pasiune pe care mi-a transmis-o și mie încă din adolescență. Numele ei era Adelaide Donotek. S-a născut în 1922, într-o familie cu cinci copii. Spera să ducă o viață fericită și strălucită, plină de promisiuni, în această Silezie sursă de invidie pentru națiunile vecine. Dar nazismul și bolșevismul dădeau târcoale precum hienele prăzii lor. Nenorocirea a lovit datorită crudei nebunii a oamenilor. Izbucnea al doilea război mondial.

Polonia, un stat tânăr, înființat în anul 1919, a fost direct implicat în conflict prin incidentul din 31 august 1939 din Gleiwitz, un oraș aflat chiar în partea de sud a Poloniei, în Silezia, o uneltire diabolică pusă la cale în detaliu de către naziști.

Obiectivul nemțesc, denumit Operațiunea Himmler, a fost acela de a simula un atac al unor falși soldați polonezi împotriva unui post de radio din Gleiwitz, cu scopul de a transmite în limba poloneză un mesajul ostil Germaniei, chemând la arme minoritatea poloneză din Silezia în vederea răsturnării cancelarului Adolf Hitler. Un detașament format din șase membri ai SS îmbrăcați în uniforme poloneze trebuia să însoțească doisprezece deținuți de drept comun - menționați cu numele de cod „conserve“ - din lagărele de concentrare. Acestora li s-a promis, în schimbul acestui act de patriotism, că vor fi eliberați. Deținuții au fost drogați, îmbrăcați în soldați polonezi și, cu ajutorul lui Oskar Schindler, un membru al Partidului Nazist, li s-au furnizat documentele autentice și uniforme militare poloneze, ca o dovadă a prezenței poloneze. Schindler s-a căit după aceea, salvând mii de evrei la Auschwitz, acțiune pentru care și-a pus la bătaie întreaga avere personală. În 1963, acestuia i-a fost atribuit, de către guvernul israelian, titlul onorific de *Drept între Popoare*. Cei doisprezece deținuți „conserve“ au fost uciși, și mai mulți jurnaliști au fost convocați pentru a constata și relata atacul polonez. Cu toate acestea, operațiunea a fost prost executată, iar informația destinată a fi transmisă întregii lumi

Respect pentru oameni și cărți

nu a fost cunoscută decât de câțiva oameni. Povestea a fost, în cele din urmă, relatată la procesul de la Nuremberg.

Acest pretext, preluat de către propaganda nazistă, a oferit Wehrmachtului, care era în așteptare și fusese masat la granița poloneză, ocazia de a ataca și invada Polonia începând cu ziua imediat următoare. Hitler putea astfel să se prevaleze de ceea ce el numea *afrontul Poloniei*, declarând: „Nu se pune problema de a menaja Polonia.“

Potrivit unui acord secret de non-agresiune, Pactul Molotov-Ribbentrop, forțele germane și sovietice au preluat controlul total asupra Poloniei, antrenând, astfel, declarația de război din partea Franței și a Regatului Unit. Conflictul devenea mondial. Complet depășită, armata poloneză a bătut în retragere, în ciuda câtorva acte de curaj glorioase.

Bunicul din partea mamei, pe care nu l-am cunoscut niciodată, era ofițer polonez. El a fost executat, în timp ce-și apăra țara, în pădurea de la Katyn. Acolo fost o mare tragedie. O atrocitate oribilă atribuită pe atunci naziștilor. După ce au fost împușcați, ofițerii, unii dintre ei încă în viață, au fost aruncați într-o groapă comună, care mai apoi a fost acoperită cu pământ și noroi. Nu am aflat adevărul decât mulți ani mai târziu: criminalii au fost nimeni alții decât bolșevicii. Întreaga familie a suferit enorm, iar corpul bunicului meu, care a murit ca un erou, nu a fost găsit niciodată.

Reich-ului german a reanexat întregul teritoriu al Sileziei, inclusiv Auschwitz. Toate organizațiile poloneze au fost dizolvate și interzise. Populația minoritară poloneză din Silezia a fost fie obiectul discriminărilor, fie expulzată dacă membrii ei nu se înscriau pe listele naționaliștilor germani, așa numita Deutsche Volksliste. În ciuda amenințărilor, mulți dintre ei, la fel ca și mama mea, nu și-au pus niciodată semnăturile pe celebra listă, în ciuda riscurilor, dovedindu-și astfel curajul. Guvernul polonez a ordonat evacuarea de urgență a tuturor trupelor și i-a sfătuit pe unii dintre oamenii martirizați din Silezia, printre care și mama mea, să plece în exil în România, țară neutră în acel moment. Combatanții insurecțiilor au fost arestați și împușcați sau deportați în lagăre de concentrare, iar evreii uciși. Dar rezistența Sileziană era mai puternică decât oricând și va deveni o legendă.

Mama mea a fost, astfel, nevoită să părăsească Polonia în grabă, înainte ca să înceapă Blitz-Krieg-ul german. Prin urmare, ea s-a refugiat în România împreună cu o companie de cercetași polonezi, teroriști de acțiunile rușinoase ale naziștilor și sovieticilor. Încă îngrozită

Respect pentru oamenii cărți

de tragedia care a avut loc în Polonia, Adelaide a sosit în România și a fost găzduită de către o familie de ofițeri polonezi la Călimănești, renumitul oraș balnear. Tatăl meu era foarte bun prieten cu această familie simpatică și aveau o mare încredere unii în alții, schimbând adesea opinii politice și strategice cu privire la evoluția evenimentelor tragice ale conflictului armat.

Când l-a întâlnit pe tatăl meu, în mama a izbucnit un tremur interior, care a erupt într-un foc de artificii emoțional. Mărinimoasă, rafinată, distinsă, spirituală, această creatură frumoasă cu ten de alabastru, chip angelic și zâmbet fermecător, ochi de un verde-smarald, cu păr negru ca antracitul, picioare lungi sublime, cu o abordare sâcâitoare, l-a făcut pe acest om elegant, un pic mai în vârstă decât ea, să viseze.

De la prima întâlnire, a fost dragoste la prima vedere. El a fost fermecat de această femeie tânără, care părea să aibă toate calitățile din lume. Apoi a venit ziua când Nicolai a decis să vină la domiciliul ei. A cerut respectuos prietenilor lui permisiunea de a o invita la cină pe Adelaide. La sosire, i-a dăruit o brățară superbă din aur. Din curtoazie, nu a uitat-o nici pe stăpâna casei, căreia i-a oferit un ornament din argint filigranat. A luat-o și a dus-o la restaurantul hotelului Römischer Kaiser, nu departe de locul unde avea o reședință secundară.

Astfel s-a născut o idilă romantică.

Dornică de a-și termina studiile, mama s-a înscris la Universitatea din București și a studiat literatura și istoria artei în limba română. Extrem de cultă și avidă de cunoaștere, avea mereu dispute cu tatăl meu, se întrețineau în limba franceză, limbă pe care ea o stăpâna la perfecție. Având o determinare extraordinară, muncea cu sârguință pentru a-și termina studiile academice și nu ezita să-și pună picioarele într-un lighean cu apă rece pentru a sta trează.

Trăia într-o casă modestă de student, în timp ce tata stătea într-un splendid apartament pe bulevardul Regina Elisabeta, la doi pași de Operă. Frumusețea acestui apartament, decorat cu rafinament, era sporită de prezența mobilierului antic florentin și de o priveliște panoramică asupra magnificului Parc Cișmigiu din București. Tot acest mobilier superb, demn de Palatul Peleş din Sinaia, a fost mai târziu acaparat, fără știrea mea, de către fratele meu.

Mergeau deseori împreună la casa din Poiana cu mașina tatălui meu, un Ford foarte elegant. Uneori, ieșeau la plimbare prin București. Adelaide era foarte răsfățată și înflorea la brațul lui. În timpul unei astfel de plimbări de îndrăgostiți pe faimoasa Calea Victoriei,

Respect pentru oameni și cărți

Champs-Élysées-ul Bucureștiului, mama mea a s-a extaziat la vederea unui magnific inel turcoaz ornat cu diamante, expus la fereastra magazinului unui bijutier, arătându-i-l cu degetul fin și delicat.

Câteva zile mai târziu, întorși în Poiana, în timpul cinei, luând de pe masă șervetul brodat din damasc alb, ea a descoperit cu surprindere frumoasa bijuterie din turcoaz pe care o văzuse pe Calea Victoriei. O bucurie imensă i-a invadat inima. Câteva momente mai târziu, Nicolai i-a declarat dragostea sa. A îngenunchiat, i-a cuprins mâinile cu fervoare și pasiune și a cerut-o în căsătorie. Ea i-a sărit de gât cu ochii în lacrimi, iar răspunsul a fost un: „Da!“ plin de entuziasm.

La scurt timp s-au căsătorit la țară în cea mai mare discreție și și-au început viața împreună muncind din greu pentru producția agricolă și forestieră de la fermă. Mergeau deseori la Sibiu pentru a încheia afaceri în domeniul comerțului cu cherestea. Tatăl meu, care angaja muncitori – adesea de origine germană – vânați de către naziști și sovietici, l-a angajat ca administrator pe Simion, soțul bucătăresei noastre, Katy. Soarta a vrut ca unchiul Simion, așa cum îl strigam eu, să se îndrăgostească de Mimi, o tânără cameristă care provenea dintr-o familie română foarte săracă. Mama a ales-o și a luat-o pe lângă ea pentru ajutor la treburile casnice.

Mimi a devenit repede indispensabilă. Juca rolul telefonului fără fir: transmitea instrucțiunile către angajații casei, meniul zilei, orele în care era nevoie de șofer, precum și instrucțiuni tatălui ei, Nea Vasile, care era vizitiul trăsurilor noastre. Lui îi revenea sarcina de a duce și a aduce diverse persoane din și în localitate, mai ales preotul, primarul, medicul, inginerul silvicultor, precum și angajați cărora tatăl meu le încredința diverse sarcini și care îl ajutau cu exploatarea. La acea vreme nu exista electricitate în zonă, nici apă caldă, nici telefon, televizor și nici măcar un spital, instalarea acestor elemente de confort începând după 1975.

Mimi se trezea cu noaptea în cap pentru toate acele activități care formau ceremonialul de dimineață a încălzirii sobelor numeroase și impozante din casă pe timp de iarnă. Încălzea apa necesară fiecărei toalete în parte, pe care o punea în ulcioarele impozante care tronau în fiecare cameră. Apoi ceva a rupt această monotonie a obiceiurilor: Într-o bună zi, Mimi a început să dispară de la îndatoriri în același timp cu Simion. Apărea apoi, mai târziu, fericită, radiind, cu ochii strălucitori, cu alura unei adevărate „Diva“ de la țară, cu brațele pline de flori sălbatice culese, chipurile, pentru mama. Mai apoi se ocupa cu frenezie de grădină,

Respect pentru umplea jardinierele în stil *Art Deco* din argint și cristal cu florile culese de dimineață. Și, cu un entuziasm debordant, se repezea asupra argintăriei, pe care o freca până ce aceasta strălucea în toată splendoarea ei.

Părinții mei și-au dat repede seama că Mimi ascunde ceva. În ziua în care Katy, bucătăreasa, a venit la mama cu lacrimi în ochi, toate aceste evenimente au căpătat sens. Câteva zile mai târziu, unchiul Simion și Katy și-au făcut bagajele și a plecat la Sibiu. Patruzeci de ani mai târziu, repatriați în Germania, s-au dus s-o vadă pe mama, care stătea pe atunci la Munchen. Aveau ochii în lacrimi.

Nicușor, Aluca, Mimi, Gheorghe, Marioara și frații Matei și Dinu Costaforu

Mimi s-a consolat repede, căsătorindu-se cu Gheorghe, un om din sat mai tânăr decât ea. Cu alte cuvinte, țărăncile române nu aveau deloc complexe și nici nu sufereau de timiditate. Cei doi și-au construit o casă frumoasă pe un teren dăruit de tatăl meu și au continuat să lucreze pământul cu mult devotament, făcând agricultură ecologică, cum se spune în zilele noastre. Din când în când, Gheorghe o mai atinge pe Mimi pentru a-i calma temperamentul și excesul de zel.

Acest lucru a trezit în mine un feminist precoce, deoarece o apăram mereu pe Mimi, transformându-mă în avocatul femeilor din sat. Din păcate, acest lucru nu mi-a servit prea mult mai târziu, în propriile mele relații cu bărbații. Amintirile cu Mimi vor rămâne vii pentru totdeauna în memoria mea.